Herceg Richárd:

Sügértől a harcsáig

Egy kezdő pergető horgász első éve

Lassan egy éve, hogy megismerkedtem a pergetés változatos, kihívásokkal teli világával. 30 éves koromig teljesen hidegen hagyott a horgászat, de tavaly tavasz végén unalmamban elkunyeráltam apukámtól egy 4 méteres match botot és fogtam egy kicsi küszt. Ennél a pillanatnál valami átkattant bennem. Tudtam, ez egy új "szerelem" kezdete.

Miután levizsgáztam, 1 hónapig a stégünkről úszós, fenekezős módszerekkel próbálkoztam több-kevesebb sikerrel, de éreztem, hogy ennél többet szeretnék!

Ragadozó halat akarok fogni! Csukát! Pergetve!

Gyerünk pergető botot venni! A horgászboltban teljesen vakon voltam, hogy mire is van szükségem!? Szerencsémre az eladó (aki azóta is rengeteget segített) tudta mi kell nekem. Megvettem az első, amolyan mindenes pálcámat. 210 cm 2 részes 10-40 g dobósúly, hozzá egy 3000-es elsőfékes orsó, 16-os fonott zsinór. Mondtam neki: „Olyan botot sózzál rám, ami bírja a strapát és bármit meg lehet vele fogni!" : Utólag visszagondolva jó döntés volt. Még egy két körforgó, kanál, egy marok gumi csali és meg is van minden, gondoltam akkor, én kis naiv. : Jöhet az első éles bevetés!

Másnap mivel semmiféle csónakos tapasztalatom nem volt, megkértem édesapámat, hogy a reggeli stéges pecája helyett evezzen el velem a közeli nádas széléhez. Amíg ő előkészítette a pontyos cuccot, én már a derékig érő vízben gázoltam fürdőgatyában a szűz pergető bottal a kezemben. Egy órát dobálóztam minden tudás és elképzelés nélkül. Majdnem belefagytam a vízbe, de annyira beszippantott a "vadászat", hogy ez a legkevésbé sem érdekelt. Na meg az sem, hogy majd egy kilométerre voltam már a csónaktól. Aztán egyszer csak: BUMM! A nád mellé dobott körforgót irgalmatlan erővel leszedte egy balin! Leírhatatlan érzés volt! Rövid fárasztás után már előttem úszkált, én meg csak iszapba gyökerezett lábbal csodáltam a halat a tiszta vízben. Mivel csak a bot volt nálam kisebb szerencsétlenkedés után nyakon csíptem és megszabadítottam a szúrós falattól. Egy puszi és úszott is tovább boldogan! De nem annyira boldogan, mint én. Kezem-lábam remegett az örömtől! Az első PERGETVE fogott halam! Innentől nem volt megállás. Amikor csak tehettem mentem dobálni. Nem számított, hogy 40 fokban délben, vagy szakadó esőben kora reggel. Újra és újra azt a katarzist akartam átélni, amit a halfogás nyújt a kapás pillanatától a visszaengedésig.

Ahogy teltek a napok, hetek, egyre jobban beleástam magam a témába. Amit a neten olvastam/láttam vagy a horgász ismerősöktől hallottam, próbáltam a gyakorlatba átültetni. Nagyon sokat betliztem, de ez abszolút nem szegte kedvem. Inkább motivált arra, hogy még többet tanuljak, gyakoroljak. Néha jött egy balin, ami plusz lendületet adott. Közben elhatároztam, hogy nyár végéig meg szeretném fogni a kedvenc halamat, a csukát.

"Kemény dió lesz nyáron csukára pergetni!" Mondták az ismerősök... De hittem benne, hogy összejöhet! Próbálkoztam balatoni mólókon, kikötőknél, kis csatornákon, de semmi. Egészen augusztus 31-ig. A szerencse rám mosolygott és megfogtam a csukeszt amire nyár közepe óta ácsingóztam. Egy 10 cm-es plasztikot kívánt meg. A kitartás meghozta gyümölcsét!

Ősz! Szomorúan tapasztaltam, hogy amiket ajánlottak, azokon a helyeken soha nem fogtam semmit. Be kellett látnom, ha valaki hosszú éveken keresztül saját maga tapossa ki az utat, ő nem fogja elárulni a tuti helyeket es apró trükköket, hogy egy zöldfülű 2 hónap után

learassa a babérokat. (ami visszagondolva teljesen érthető). Itt jött a számomra legnagyobb felismerés: mindenki maga kotorja ki a gesztenyét! Így elkezdtem a megérzéseimre hagyatkozni. Új vizekre eveztem és milyen jól tettem! A vasakat kezdte kiszorítani a gumihalas pergetés, egyre jobban ráéreztem a jiges technikákra.

Szeptember 12. Egy számomra ismeretlen csatornát csuka reményében dobáltam lelkesen és legnagyobb meglepetésemre megfogtam az első süllőmet. Ugyanazzal a gumival, amivel az első csukát.

Itt jegyezném meg: amelyik csaliban hittem, azzal fogtam is halat! (Előbb vagy utóbb...). Elég sokat költöttem mások által az egekig magasztalt csalikra „Na majd ezekkel mindent IS megfogok" címszóval.... Azóta is a dobozom mélyén lapítanak és csak két esetben kerülnek a kapocsba:

1. Már annyi halat fogtam a beváltakkal (ez a ritkább), hogy nem számít mennyire fogós, kap egy esélyt.

2. Amikor semmi nem működik, kínomban dobok vele párat. Lehet, hogy az adott szituban pont az hozza meg az áttörést.

Október közepén egy barátom unszolására beneveztem egy parti egyéni pergető versenyre. Azt sem tudtam eszik e vagy isszák, de mit veszíthetek alapon gondoltam kipróbálom magam a tapasztalt rókák között is. A cél az volt, hogy legalább egy halat fogjak, ami sikerült is. Az eredményhirdetésen derült ki, hogy a verseny legnagyobb halát fogtam meg egy 63cm-es csuka személyében, így bezsebelhettem a legnagyobb fogott halért járó különdíjat. A kezdők szerencséje!

Ezután hosszú, betlikkel sűrűn tűzdelt időszak következett.

Ebben a periódusban rengeteg kérdőjel volt bennem. Mit csinálok rosszul? Jó helyen keresem a halat? Mi van, ha észre sem veszem az erős felszereléssel a kisebb kapásokat? Ekkor kerültek képbe a sügérek és az UL pergetés.

A netet bújva több hasznos cikket találtam arról, ha lefinomítjuk a felszerelést, sokkal eredményesebb lesz a peca. Ismerősömtől vásároltam egy használt ultralight pálcikát nagyon baráti áron. Mondanom sem kell, a combos, masszív „csukás" bot után mennyire furcsa volt a 0,3-3,5 g-os kis fogpiszkáló! De működött! Több hónapon keresztül kergettem a kis csíkos ördögöket a finom felszereléssel. Néha beesett egy két csuka, balin, vörös szárnyú keszeg, sőt még domolykó és leánykoncér is. Tovább színesítve az amúgy is mozgalmas élménypecát.

Az ultralight pergetéssel hatalmas élmény egy kisebb hal megfogása is, viszont csak olyan helyeken nyúltam a finom felszereléshez ahol volt bőven hely kifárasztani egy több kilós halat is. Így nem kellett azon aggódnom, hogy beleszakítom a halba a horgot, ha hirtelen megindul egy tereptárgy felé én meg nem tudom megfékezni és ez miatt pusztuljon el.

Szerencsére az időjárás elég kegyes volt hozzám. A környékünkön télen sem voltak befagyva huzamosabb ideig a vizek, igy a hideg ellenére is tudtam kergetni a halakat.

A tavasz első napjával jött egy kín keserves hónapig tartó böjtölés, mivel márciusban a Balaton és vízrendszerén teljes körű pergetési tilalom van. Volt időm a horgász cuccaimat rendszerezni, kitalálni a taktikámat tavaszra. Közben az motoszkált a fejemben, hogy kellene egy olyan pálca, ami elég érzékeny a kisebb halak kergetéséhez, de egy 5 kilós „szörnyetegtől" sem jön zavarba. Tökéletes, minden célnak megfelelő pergető bot nem létezik, de kisebb kompromisszumokkal sikerült találnom egyet. 3-18g 190cm. Nem egy atomfeszes karakter, cserébe szépen kirugózza a halak kirohanásait és marha élvezetes vele dobni. Nagyon vártam a tilalom végét, hogy kipróbálhassam az új szerzeményem. Sikerült is

felavatni április elsején egy szép csukával, majd pár napra rá megfogtam vele első harcsámat, amit 5 kilósra saccoltam és ezzel felkerült az i-re a pont.

Május közepe van, mikor ezt a cikket írom. Szépen csipegetem a balinokat és a süllőket is. A “mindenes” botom pedig szépen állja a sarat. Jönnek a sikerélmények.

Az eltelt idő alatt sokat fejlődtem.

Már tudom mit érdemes figyelnem, ha kiérek a vízpartra. Kialakultak a favorit csalijaim az adott halfajra. Viszonylag jó százalékban halra is tudom váltani a kapásaimat. Tudom mi a megfelelő zsinór, kapocs, előke stb. számomra, és még sorolhatnám napestig, hogy mennyi minden ragadt rám a koszon kívül! Úgy, hogy az elején azt sem tudtam mi a különbség a süllő és a kősüllő között. Kezd kialakulni a saját stílusom, ami minden egyes alkalommal formálódik. Úgy érzem, a jó ösvényt kezdem kitaposni magamnak és ez még mindig nem a jéghegy csúcsa.

A folyamatos gyakorlás, kísérletezés, tanulás és legfőképpen a kitartás a kulcsa a sikereknek (ahogy általánosságban az élet többi területén is).

Fontos megemlítenem, hogy mennyi élmény ért a vízparton a halakon túl is! Elég, ha csak a szép balatoni naplementékre gondolok, vagy a csalicsere közben a botot észrevétlenül birtokba vevő levelibékára, vagy a bakancsomra tekeredő siklóra, a kis csatornán előttem vadászó vidra párra, és persze a sok jó emberre, akiket a pecázás miatt ismerhettem meg!

Így az irományom vége felé közeledve kicsit túlcsordult a szentimentalizmus, de ezt nézzétek el nekem! Ez egy külön kis világ, ami ha egyszer beszippant, többet nem ereszt!

Az idei évre egy szolid bakancslistát dobtam össze, amiből ha csak 1-2 pont teljesül már örülni fogok.

A teljesség igénye nélkül:

- méteres csukát fogni vadvízen
- célzottan domolykóra, pisztrángra pergetni
- jobban “elmerülni” a csónakos pergetés rejtelmeiben.

Az alapok megvannak, most már van mire építkezni.

Én így jutottam el a sügértől a harcsáig!

Herceg Richárd